

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 373/2021-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovéj a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Mgr. Pavlom Antošom, advokátom, Námestie svätého Egídia 93, Poprad, proti postupu Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 10/2019 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 10/2021 a jeho uznesení z 9. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 10/2019 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 10/2021 a jeho uznesením z 9. marca 2021 **boli porušené** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tost 10/2021 z 9. marca 2021 **z r u š u j e**.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky a Špecializovaný trestný súd **s ú p o v i n n é** spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **691,34 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavnej sťažnosti vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 10/2019 a jeho uznesením z 10. februára 2021 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 10/2021 a jeho uznesením z 9. marca 2021 a v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tost 10/2021 a jeho uznesením z 11. marca 2021. Sťažovateľ sa v ústavnej sťažnosti domáha vyslovenia porušenia jeho označených práv špecifikovanými postupmi a rozhodnutiami všeobecných súdov, priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 10 000 eur, ako aj náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa ustanovení § 296 Trestného zákona a ďalšie trestné činy, kde bol sťažovateľ uznesením Špecializovaného trestného súdu z 30. októbra 2019 v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 21. novembra 2019 vzatý do väzby z dôvodov podľa ustanovení § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. V priebehu vedeného trestného konania požiadal podaním z 11. februára 2020 o prepustenie z väzby na slobodu. Špecializovaný trestný súd uznesením č. k. 1 Tp 10/2019 z 26. februára 2020 žiadosť sťažovateľa zamietol a neprijal alternatívne opatrenia nahradzujúce jeho väzbu (písomný sľub sťažovateľa, zloženú peňažnú záruku a ani dohľad probačného a mediáčného úradníka). O sťažnosti, ktorú sťažovateľ proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu podal, rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 1 Tost 7/2021 z 9. marca 2020, ktorým ju ako nedôvodnú zamietol. Na základe ústavnej sťažnosti podanej proti uvedenému rozhodnutiu najvyššieho súdu väzobne stíhanými spoluobvinenými sťažovateľa bolo toto uznesenie najvyššieho súdu zrušené nálezom ústavného súdu č. k. III. ÚS 287/2020 z 28. januára 2021, pričom vec bola vrátená najvyššiemu súdu na nové konanie. Najvyšší súd opätovne vo veci rozhodol uznesením č. k. 3 Tost 10/2021 z 11. marca 2021, ktorým sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú opätovne zamietol.

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti ďalej vyplýva, že sťažovateľ v rámci vedeného trestného konania požiadal o prepustenie z väzby na slobodu aj podaním zo 7. januára 2021. O uvedenej žiadosti rozhodol Špecializovaný trestný súd uznesením č. k. 1 Tp 10/2019 z 10. februára 2021, ktorým žiadosť sťažovateľa zamietol a neprijal alternatívne opatrenia nahradzujúce sťažovateľovu väzbu (písomný sľub sťažovateľa, zloženú peňažnú záruku a ani dohľad probačného a mediáčného úradníka). O sťažnosti, ktorú sťažovateľ proti uvedenému prvostupňovému rozhodnutiu podal, rozhodol najvyšší súd uznesením č. k. 4 Tost 10/2021 z 9. marca 2021, ktorým napadnuté rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu zrušil, korigoval dôvody väzby tak, že ich obmedzil

iba na dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a neprijal alternatívne opatrenia nahradzujúce sťažovateľovu väzbu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v rámci rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby zo 7. januára 2021 namieta „*prieťahy v konaní a nesprávne posúdenie dôvodnosti preventívnej väzby*“. V uvedenom smere argumentuje, že pri rozhodovaní o tejto jeho žiadosti nebola rešpektovaná požiadavka urýchleného prejednávania väzobných vecí, keď konanie o žiadosti trvalo od jej podania až do doručenia konečného rozhodnutia celkovo až stodvanásť dní. Sťažovateľ ďalej argumentuje, že pri rozhodovaní o predmetnej žiadosti sa Špecializovaný trestný súd vo svojom rozhodnutí z 10. februára 2021 vôbec nevysporiadal s jeho relevantnými väzobnými námietkami. Druhostupňové väzobné rozhodnutie najvyššieho súdu z 9. marca 2021 hodnotí ako protirečivé a právne názory, ktorými najvyšší súd ako sťažnostný súd podporil dôvodnosť jeho preventívnej väzby, považuje za nesprávne až nebezpečné, keďže podľa jeho mienky umožňujú značnú mieru svojvôle pri rozhodovaní o osobnej slobode.

5. Napokon sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že v rámci rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z 11. februára 2020 nebol po zrušení dotknutého rozhodnutia najvyššieho súdu nálezom ústavného súdu oboznámený o novom konaní najvyššieho súdu o jeho sťažnosti, v čom vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Vyjadrenia Špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

6. Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 373/2021-23 z 9. septembra 2021 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 10/2019 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 10/2021 a jeho uznesením z 9. marca 2021. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol. V súvislosti s vecným prerokovaním ústavnej sťažnosti 21. septembra 2021 vyzval predsedu najvyššieho súdu a predsedu Špecializovaného trestného súdu na vyjadrenie sa k vecnej stránke ústavnej sťažnosti.

7. Na výzvu ústavného súdu reagovala podpredsedníčka najvyššieho súdu podaním č. KP 3/2021-422, Tpj 128/2021 z 1. októbra 2021, súčasťou ktorého bolo stanovisko riadiaceho predsedu senátu 4 (a súčasne sudcu spravodajcu), ktorý v ňom uviedol, že pri prijatí uznesenia č. k. 4 Tost 10/2021 z 9. marca 2021 postupoval najvyšší súd v súlade s právnou úpravou, svojou rozhodovacou praxou a aktuálnou judikatúrou, pričom v ňom zohľadnil konkrétne okolnosti prípadu a zároveň reagoval na všetky podstatné otázky týkajúce sa väzobného stíhania sťažovateľa.

8. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa prezentovanej v ústavnej sťažnosti o zdĺhavosti postupu najvyššieho súdu pri prejednaní jeho väzobnej veci predstrel predseda senátu tento prehľad procesného a administratívneho postupu:

„- 26. februára 2021 bola doručená Najvyššiemu súdu predmetná vec na rozhodnutie o sťažnosti obvineného [REDAKOVANÉ],

- 5. marca 2021 bol predsedom senátu určený termín neverejného zasadnutia na 9. marca 2021 (t. j. 7. pracovný deň po nápade veci),

- 9. marca 2021 bolo rozhodnuté o sťažnostiach obvineného a jeho manželky a spisový materiál na žiadosť predsedníčky senátu 3T bol následne pripojený k veci 3 Tost 10/2021 na rozhodovanie o sťažnostiach obvinených [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu Špecializovaného súdu sp. zn. 1 Tpj/10/2019 z 26. februára 2020 (táto vec bola rozhodnutá 11. marca 2021),

- dňa 17. marca 2021 bolo rozhodnutie sp. zn. 4 Tost 10/2021 odovzdané kancelárii na opis a expedovanie (t. j. 6. pracovný deň po rozhodnutí),

- dňa 22. marca 2021 bolo rozhodnutie sp. zn. 4 Tost 10/2021 doručené Ústavu na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody, o spôsobe rozhodnutia bol ústav informovaný elektronicky už v deň rozhodnutia t. j. 9. marca 2021 a túto informáciu sprostredkovane ústavom dostal v ten istý deň aj obvinený [REDAKOVANÉ],

- 8. apríla 2021 bolo uznesenie 4 Tost 10/2021 spolu so spisom (a uznesením sp. zn. 3 Tost 10/2021) doručené Špecializovanému súdu.“

9. Odvolávajúc sa na uvedený prehľad, predseda senátu formuloval stanovisko, že vo väzobnej veci sťažovateľa postupoval najvyšší súd urýchlene a bez zbytočných prieťahov, keď rešpektoval predpísanú zákonnú lehotu na písomné vyhotovenia uznesenia vo väzobných veciach, ktorá je desať pracovných dní, pričom v danom prípade bolo rozhodnutie vyhotovené do piatich pracovných dní. Zároveň v tejto súvislosti poznamenal, že spisový materiál bol Špecializovanému trestnému súdu vrátený v lehote dvadsiatich pracovných dní od rozhodnutia najvyššieho súdu, kde dôvodom bola potreba ponechania spisového materiálu pre účely paralelne prebiehajúceho konania v tej istej veci, ale v inom senáte najvyššieho súdu.

III.2. Vyjadrenie Špecializovaného trestného súdu:

10. Na výzvu ústavného súdu reagoval predseda Špecializovaného trestného súdu podaním č. k. Spr 230/21 z 1. októbra 2021, súčasťou ktorého bolo aj stanovisko sudcu konajúceho vo veci sťažovateľa ako sudcu pre prípravné konanie. Predseda Špecializovaného trestného súdu v stanovisku uviedol, že pracovisku Banská Bystrica bola vec sťažovateľa predložená 28. januára 2021, pričom sudca pre prípravné konanie určil termín výsluchu na 10. február 2021, keďže z dôvodu jej náročnosti potreboval určitý časový rámec na jej preštudovanie. Vzhľadom na závažné ochorenie uvedeného sudcu prevzal vec v zmysle rozvrhu práce iný sudca, ktorý rozhodnutie stranám odoslal 15. februára 2021 a následne po prevzatí doručeníek bol spisový materiál predložený najvyššiemu súdu 26. februára 2021. Na základe uvedeného predseda Špecializovaného trestného súdu konštatoval, že bola väzobná vec sťažovateľa pred špecializovaným trestným súdom prejednaná v primeranej lehote.

III.3. Replika sťažovateľa:

11. Sťažovateľ sa k stanovisku najvyššieho súdu a Špecializovaného trestného súdu vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 15. októbra 2021.

Vo vyjadrení sťažovateľ poznamenal, že sa najvyšší súd vo svojom stanovisku opomenul vyjadriť k postupu a rozhodnutiu, ktoré sa vzťahujú na rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 11. februára 2020, o ktorej najvyšší súd rozhodoval dvakrát, a to 27. februára 2020 a následne 11. marca 2021.

Sťažovateľ vo vzťahu k rozhodovaniu najvyššieho súdu týkajúceho sa jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 7. januára 2021 namietal, že samotné vlastné rozhodovanie síce spĺňalo požiadavku urýchlenosti prejednávania väzobných vecí, avšak následné vyhotovenie rozhodnutia najvyššieho súdu a jeho doručenie Špecializovanému trestnému súdu trvalo neprimerane dlhú dobu tridsiatich dní, z ktorých až sedemnášť dní pripadalo na doručovanie rozhodnutia. Túto okolnosť hodnotí sťažovateľ ako ničím neodôvodnený prieťah. Dôvodil, že primeranosť doby rozhodovania o väzbe, resp. v jeho prípade o žiadosti o prepustenie z väzby sa posudzuje ako celok, teda od podania žiadosti až po doručenie konečného rozhodnutia. Na tomto mieste poukázal na to, že po vydaní rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátení spisového materiálu Špecializovanému trestnému súdu 8. apríla 2021 trvalo doručenie vyhotoveného rozhodnutia až dvadsaťjeden dní, keď mu bolo rozhodnutie doručené 29. apríla 2021. Podľa vyjadrenia sťažovateľa konajúce súdy nestrávilí vlastným rozhodovaním ani len tretinu toho času, ktorý venovali technickej činnosti, teda doručovaniu. Takýto postup hodnotí sťažovateľ ako neakceptovateľný.

12. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vec prejednal a rozhodol bez nariadenia ústneho pojednávania, keďže na základe obsahu podaní dospel k záveru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV. Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného na urýchlenú súdnu kontrolu zákonnosti trvania jeho väzby, s čím je spojená povinnosť nariadenia prepustenia obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje právam vyplývajúcim z čl. 5 dohovoru (obdobne napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08, III. ÚS 581/2015, III. ÚS 183/2018).

14. Sťažovateľove námietky formulované v ústavnej sťažnosti smerujú jednak proti uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 4 Tost 10/2021 z 9. marca 2021, ktorému sťažovateľ vytýka, že v ňom obsiahnuté právne názory, ktorými najvyšší súd ako sťažnostný súd podporil dôvodnosť jeho preventívnej väzby, sú nesprávne a svojvoľné, v druhom rade sa dotýkajú postupu Špecializovaného trestného súdu, ako aj postupu najvyššieho súdu pri prejednávaní jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 7. januára 2021, ktoré (postupy) podľa mienky sťažovateľa nespĺňali požiadavku urýchlenosti prejednávania väzobných vecí.

Pokiaľ ide o „námietku“ sťažovateľa prezentovanú v jeho vyjadrení z 15. októbra 2021, v ktorom uvádza, že najvyšší súd sa vo svojom stanovisku k ústavnej sťažnosti z 1. októbra 2021 opomenul vyjadriť k postupu a rozhodnutiu, ktoré sa vzťahujú na rozhodovanie o žiadosti sťažovateľa z 11. februára 2020, ústavný súd poukazuje na to, že uvedená otázka nebola predmetom konania, keďže v uvedenej časti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. II. ÚS 373/2021-23 z 9. septembra 2021 odmietol ako zjavne neopodstatnenú (pozri bod 6 odôvodnenia tohto nálezu).

IV.1. K požiadavke urýchlenosti prejednávania väzobných vecí

15. Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na rýchlosť tohto preskúmania. Rovnako to platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby. Ústavný súd už v súvislosti so svojou rozhodovacou činnosťou, v rámci ktorej sa zaoberal požiadavkou urýchlenosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z hľadiska čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a tiež z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru, uviedol, že jednotlivé lehoty sa z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenosti posudzujú podľa všetkých okolností prípadu. V zásade však požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla zodpovedá lehota konania nepresahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca (III. ÚS 255/03, II. ÚS 127/2020).

16. Ústavný súd po preskúmaní spisového materiálu týkajúceho sa veci sťažovateľa zistil tieto relevantné skutočnosti, z ktorých pri posúdení ústavnej sťažnosti vychádzal:

- Žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby zo 7. januára 2021 bola príslušným prokurátorom Špecializovanému trestnému súdu predložená 27. januára 2021.
- Špecializovaný trestný súd vykonal väzobný výsluch sťažovateľa a súčasne prijal uznesenie o jej zamietnutí a neprijatí alternatívnych opatrení nahradzujúcich sťažovateľovu väzbu 10. februára 2021, pričom bezprostredne po vyhlásení rozhodnutia zahlásil sťažovateľ svoju sťažnosť.
- Uvedené rozhodnutie Špecializovaného trestného súdu z 10. februára 2021 bolo sťažovateľovi doručené 19. februára 2021.
- Písomné odôvodnenie uplatnenej sťažnosti spísané právnym zástupcom sťažovateľa bolo doručené Špecializovanému trestnému súdu 26. februára 2021, písomné odôvodnenie sťažnosti spísané samotným sťažovateľom bolo doručené najvyššiemu súdu 24. februára a 26. februára 2021.
- Špecializovaný trestný súd predložil spisový materiál na rozhodnutie o sťažnosti sťažovateľa najvyššiemu súdu 26. februára 2021.
- Najvyšší súd o sťažnosti rozhodol uznesením z 9. marca 2021.
- Po vydaní rozhodnutia najvyšší súd spisový materiál Špecializovanému trestnému súdu vrátil 8. apríla 2021, kde súčasťou bolo aj ním vydané druhostupňové väzobné rozhodnutie.
- Druhostupňové rozhodnutie najvyššieho súdu z 9. marca 2021 bolo sťažovateľovi doručené 29. apríla 2021 (doručenie realizoval Špecializovaný trestný súd).

17. Z chronologického prehľadu uvedeného v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto nálezu vyplýva, že Špecializovaný trestný súd prvostupňové väzobné rozhodnutie vydal, vyhotovil a sťažovateľovi doručil s odstupom 23 dní odo dňa, keď mu bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby predložená. V zmysle citovanej judikatúry (pozri posledná veta bodu 15 tohto nálezu) je doba nepresahujúca na jednom stupni konania lehotu jedného kalendárneho mesiaca z hľadiska záruk poskytovaných namietanými čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru štandardne akceptovateľná. Je tak nespochybniteľné, že prvostupňové väzobné rozhodovanie pred Špecializovaným trestným súdom štandardnú odporúčanú maximálnu lehotu jedného mesiaca neprekročilo.

18. Z uvedeného prehľadu ďalej vyplýva, že okamihom, keď bol najvyšší súd objektívne spôsobilý pristúpiť k rozhodovaniu o sťažovateľom uplatnenej sťažnosti, bol 26. február 2021, keď sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu doručil konajúcim súdom písomné odôvodnenie svojej sťažnosti. Najvyšší súd druhostupňové rozhodnutie vydal, vyhotovil a spolu so spisovým materiálom Špecializovanému trestnému súdu predložil s odstupom až 41 dní odo dňa, keď bol objektívne spôsobilý o sťažnosti rozhodnúť, čo je doba, ktorá štandardnú odporúčanú maximálnu lehotu jedného mesiaca prekračuje. Táto situácia je navyše znásobená ďalším negatívnym momentom pričítateľným na vrub Špecializovanému trestnému súdu,

a to tým, že po vrátení spisového materiálu s priloženým druhostupňovým väzobným rozhodnutím najvyšším súdom Špecializovanému trestnému súdu tento zabezpečil doručenie druhostupňového väzobného rozhodnutia najvyššieho súdu sťažovateľovi s odstupom ďalších 21 dní. V kontexte uvedeného sa tak námietka sťažovateľa o porušení požiadavky urýchleného rozhodovania o zákonnosti trvania jeho väzby postupom Špecializovaného trestného súdu a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie zo 7. januára 2021 v zmysle záruk vyplývajúcich z označených článkov ústavy a dohovoru javí ústavnému súdu ako opodstatnená. Z uvedených dôvodov ústavný súd konštatuje, že postupom Špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tp 10/2019 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Tost 10/2021 boli porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právo sťažovateľa na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.2. K uzneseniu najvyššieho súdu č. k. 4 Tost 10/2021 z 9. marca 2021

19. V uvedenom bode ústavný súd poukazuje na svoj predchádzajúci nález č. k. III. ÚS 33/2021 z 13. mája 2021 týkajúci sa predchádzajúceho väzobného rozhodnutia v rámci totožnej trestnej veci sťažovateľa, v ktorom ústavný súd konštatoval, že v odôvodnení (chronologicky predchádzajúceho) uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 Tost 34/2020 z 12. augusta 2020 o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu Špecializovaného trestného súdu o nevyhovení žiadosti o prepustenie sťažovateľa z väzby chýbajú jasné a zrozumiteľné dôvody, z ktorých by bolo možné vyvodiť opodstatnenosť ďalšieho trvania väzby, a preto dôvody ďalšieho trvania väzby u sťažovateľa neexistujú, čo bolo dôvodom na konštatovanie porušenia práv sťažovateľa a zrušenia citovaného uznesenia najvyššieho súdu.

Zdôvodnenie preventívnej väzby je v aktuálne namietanom uznesení najvyššieho súdu č. k. 4 Tost 10/2021 z 9. marca 2021 podporené v podstate rovnakou argumentáciou, akú najvyšší súd prezentoval vo svojom časovo predchádzajúcom uznesení č. k. 3 Tost 34/2020 z 12. augusta 2020 zrušenom citovaným nálezom ústavného súdu. Ústavný súd ju teda opätovne hodnotí ako nedostatočnú pre zdôvodnenie a podporenie väzby sťažovateľa a z uvedených dôvodov konštatuje, že uznesením najvyššieho súdu č. k. 4 Tost 10/2021 z 9. marca 2021 boli porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu zaručené čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj jeho právo na slobodu a bezpečnosť zaručené čl. 5 ods. 1 písm. c) a ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Zrušenie rozhodnutia

20. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti a svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím boli porušené práva alebo slobody, takéto rozhodnutie zruší. Keďže ústavný súd konštatoval porušenie označených práv sťažovateľa zaručených ústavou a dohovorom tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, v zmysle § 133 ods. 2 a ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde uvedené uznesenie najvyššieho súdu zrušil

(bod 2 výroku nálezu). Ústavný súd nevidel dôvod na navyšovanie satisfakcie aj prostredníctvom finančného zadosťučinenia, pretože samotné zrušenie uznesenia najvyššieho súdu je podľa neho dostatočnou kompenzáciou konštatovaného porušenia práv sťažovateľa. Z uvedených dôvodov v tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovelo (bod 4 výroku nálezu).

VI. Trovy konania

21. Sťažovateľ si uplatnil aj náhradu trov konania pred ústavným súdom, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastúpením. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu. Keďže išlo o úkony právnej služby vykonané v roku 2021, ústavný súd vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2020, ktorá bola 1 087 eur. Odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2021 v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) predstavuje sumu 181,17 eur. Takto stanovená odmena spolu s režijným paušálom 10,87 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 192,04 eur za jeden úkon uskutočnený v roku 2021, za tri úkony právnych služieb (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti a vyjadrenie k stanoviskám všeobecných súdov) predstavuje sumu 576,12 eur. Keďže právny zástupca sťažovateľa je platiteľom dane z pridanej hodnoty, uvedená suma bola zvýšená o daň z pridanej hodnoty vo výške 20 % podľa § 18 ods. 3 vyhlášky a podľa zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Ústavný súd teda priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 691,34 eur (bod 3 výroku nálezu).

22. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia sú Špecializovaný trestný súd a najvyšší súd povinné spoločne a nerozdielne uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2021

**Peter Molnár
predseda senátu**